

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **M. T.**, zastoupená Mgr. Irenou Lazurovou, advokátkou se sídlem Na Dědinách 733/22, Praha, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9Ca 263/2007 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9Ca 263/2007 - 27, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9053/07-1500-106794, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o zastavení řízení vydanému Finančním úřadem pro Prahu 4 dne 14. 9. 2006 pod č. j. 278733/06/004914/6124. Podle názoru městského soudu vysloveného v tomto rozsudku nebyla stěžovatelka oprávněna podat dodatečné daňové přiznání za účelem dosažení změny způsobu uplatnění výdajů vynaložených na příjmy z pronájmu. Z obsahu spisového materiálu jediným důvodem, který stěžovatelku vedl k podání dodatečného daňového přiznání, byla snaha o optimalizaci daňové povinnosti změnou způsobu uplatňování výdajů vynaložených na příjmy z pronájmu poté, co zjistila, že paušální způsob uplatnění těchto výdajů, který zvolila v řádném daňovém přiznání, je pro ni nevýhodný. Jedinou změnou, k níž ve srovnání s řádným daňovým přiznáním v dodatečném daňovém přiznání došlo, byl právě způsob uplatnění výdajů vynaložených stěžovatelkou v rozhodném zdaňovacím období na příjmy z pronájmu. Tato skutečnost posuzovanou věc zásadním

způsobem odlišuje od případu, jehož se týká stěžovatelkou zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2008 č. j. 1 Afs 123/2006 - 59. V případě stěžovatelky se totiž nejednalo o situaci, kdy by daňovému subjektu vznikla povinnost podat dodatečné daňové přiznání na daň vyšší nebo daňovou ztrátu nižší podle § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Z tohoto důvodu na ni nelze vztáhnout závěr vyslovený v citovaném usnesení o oprávnění daňového subjektu zvolit v dodatečném daňovém přiznání způsob uplatnění výdajů. Podání dodatečného daňového přiznání, ať již podle § 41 odst. 1 nebo § 41 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, je podle městského soudu vždy podmíněno zjištěními daňového subjektu ohledně skutečností, které vedou k závěru, že jeho daňová povinnost nebo daňová ztráta má (musí) být nutně jiná než jeho poslední známá daňová povinnost. To, že si stěžovatelka uvědomila, že paušální způsob uplatnění výdajů vynaložených na příjmy z pronájmu za rok 2003, který zvolila v řádném daňovém přiznání, je pro ni méně výhodný než uplatnění těchto výdajů ve skutečné výši, však takovou skutečností není. Je zřejmé, že výpočet výše daňové povinnosti (daňové ztráty) stěžovatelky závisí na zvoleném způsobu uplatnění výdajů vynaložených na příjmy z pronájmu a že každý ze dvou zákonem připuštěných způsobů uplatnění těchto výdajů vede v daném případě k odlišnému výsledku. To ale neznamená, že výše poslední známé daňové povinnosti, kterou stěžovatelka vykázala v řádném daňovém přiznání a která byla následně správcem daně stanovena postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, není v souladu se zákonem. Poslední známá daňová povinnost stěžovatelky koresponduje tomu způsobu uplatnění výdajů na příjmy z pronájmu, který zvolila v řádném daňovém přiznání. To, že daňová povinnost stěžovatelky mohla být jiná než její poslední známá daňová povinnost, pokud by v řádném daňovém přiznání zvolila uplatnění skutečných výdajů vynaložených na příjmy z pronájmu, dikci ust. § 41 zákona o správě daní a poplatků nenaplňuje, neboť nejde o případ, kdy by poslední známá daňová povinnost byla stanovena v nesprávné výši a měla (musela) být nutně jiná, a to nižší. Ať již k uplatnění paušálních výdajů na příjmy z pronájmu v řádném daňovém přiznání za rok 2003 došlo v důsledku pochybení daňového poradce při komunikaci se stěžovatelkou či nikoliv, v každém případě se jedná o podání, které představuje platný projev vůle stěžovatelky. Pouze ta nese odpovědnost za volbu daňového poradce a jeho úkony je plně vázána. Bez ohledu na její úmysly zůstává skutečností, že v řádném daňovém přiznání prostřednictvím svého daňového poradce zvolila uplatnění paušálních, a nikoliv skutečných výdajů vynaložených na příjmy z pronájmu, čímž konzumovala své právo na volbu jednoho ze dvou zákonem připuštěných způsobů uplatnění těchto výdajů. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že Nejvyšší správní soud považuje situaci, kdy daňový subjekt podává dodatečné daňové přiznání výlučně proto, aby se domohl změny způsobu uplatňování výdajů a optimalizoval tak svou daňovou povinnost, za zneužití práva, které nemůže požívat soudní ochrany, s čímž se městský soud plně ztotožnil. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opírala o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že její daňový poradce při zpracování daňového přiznání za rok 2003 pochybil. Po upozornění stěžovatelky uznal způsobenou chybu a napravil ji dodatečným přiznáním k dani z příjmu za rok 2003. Stěžovatelka uplatňovala skutečné výdaje spojené s příjmem z pronájmu od doby zjištění ocenění pronajímané nemovitosti - domu na adrese Sokolovská 25 v Praze 8, to je počínaje zdaňovacím obdobím 2002. V uplatňování skutečných výdajů pokračovala i v letech následujících, s výjimkou chybného postupu v roce 2003. Stěžovatelka neměla v

úmyslu za rok 2003 měnit způsob vykazování skutečných výdajů na paušální, což vyplývá i z toho, že nepostupovala tak, jak při změně způsobu vykazování ukládá zákon. V okamžiku, kdy pochybení zjistila, měla dvě možnosti. Buď navýšit základy daně o neuhrazené pohledávky a podat dodatečné přiznání k dani z příjmu na vyšší daňovou povinnost za rok 2003 a v souladu s tehdejší správní praxí (tzv. teorií vyměřovaní 3 + 1) i za rok 2002 nebo podat dodatečné přiznání za rok 2003 na nižší daňovou povinnost s uplatněním skutečným výdajů na místo paušálních, a tím i odstranit povinnost dodatečného přiznání za rok 2002. Stěžovatelka zvolila druhý postup. Finanční ředitelství v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že § 7 odst. 9 zákona č. 586/92 Sb., ve znění účinném pro rok 2003, (dále jen „zákon o daních z příjmů“) stanoví, že pokud poplatník neuplatnil výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů, má možnost uplatnit výdaje procentem z příjmů. K tomuto ustanovení se neváže žádná lhůta omezující možnost volby způsobu pro uplatnění výdajů. Toto omezení bylo přijato až zákonem č. 545/2005 Sb. s účinností od 1. 1. 2006. Je zde jasný projev vůle a záměr zákonodárce, který připsáním omezení možnosti volby připustil, že do doby účinnosti této změny možnost volby změny způsobu pro uplatnění výdajů nebyla časově omezena. Stěžovatelka tedy mohla, i po projevu první volby způsobu, který byl projeven podáním daňového přiznání, změnit svou volbu a volit podruhé jiný způsob uplatnění příjmů, a to bez časového či skutkového omezení. Pokud by tento výklad zákona byl nesprávný, nebyla by z logiky věci nutná změna zákonem č. 545/2005 Sb. Ani z ust. § 9 zákona o daních z příjmů není patrné, že poplatník nemůže měnit svoji vůli ve vykazování výdajů. Zákonodárce v tomto případě, na rozdíl od ust. § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů, ani nepamatoval na možnost omezení skutkové či časové možnosti volby způsobu vykazování výdajů. V daném případě se jednalo o chybu v psaní, která měla ve svém důsledku přímý vliv na způsob prokazování výdajů. Při změně vykazování výdajů podle § 9 odst. 4 zákona o daních z příjmů je poplatník povinen upravit základ daně předchozího zdaňovacího období o výši neuhrazených pohledávek podle § 23 zákona o daních z příjmů, což však stěžovatelka neučinila. Svůj chybný krok pak dokládá tím, že toto neprovedla. Neupravila základ daně z titulu změny vykazování výdajů v žádném zdaňovacím období přesto, že podle finančního ředitelství tento způsob změnila dvakrát. Ze skutečných výdajů v roce 2002 na paušální v roce 2003 a zpět na skutečné v roce 2004. Z výše uvedeného je patrno, že stěžovatelka neměla zájem na změně způsobu vykazování výdajů a původní přiznání k dani z příjmu za rok 2003 bylo opravdu zpracováno chybně. Z tohoto důvodu podala dodatečné přiznání jako řádný opravný prostředek. Stěžovatelka také vyjádřila nesouhlas s názorem městského soudu, že byla vedena pouze snahou o optimalizaci daňové povinnosti. V žádném případě nebyla vedena snahou zneužití práva a odkázala na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2008 č. j. 1 Afs 123/2006 - 62. Ze všech uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že daňový subjekt má možnost volby, zda bude uplatňovat výdaje prokazatelně vynaložené na zajištění a udržení příjmů nebo bude uplatňovat výdaje procentem z příjmů. Logika vztahu mezi řádným daňovým přiznáním a dodatečným daňovým přiznáním je taková, že zvolený způsob uplatnění výdajů nelze měnit, což také zdůrazňoval tehdy platný pokyn D-190 Ministerstva financí č. j. 15/2 444/1999. To také respektovala soudní praxe (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 5 Afs 82/2004 - 54). Z toho, že

stěžovatelka nesplnila svoje povinnosti podle ust. § 23 odst. 8 zákona o dani z příjmů - úpravu základu daně o částky zvyšující či snižující základ daně - nelze usuzovat na její úmysly ohledně uplatňování výdajů. V dané věci je toto tvrzení irelevantní. Taková situace je možná jen v případě, kdy dochází ke změně způsobu uplatňování výdajů oproti předchozímu zdaňovacímu období, ale netýká se změny způsobu uplatnění výdajů za stejné zdaňovací období. Dodatečným daňovým přiznáním podaným podle ust. § 41 zákona o správě daní a poplatků lze opravit chybu v údajích řádného daňového přiznání, pokud poplatník zjistil, že jeho daňová povinnost měla být stanovena v jiné výši, ale jeho prostřednictvím nelze měnit způsob výpočtu daňového základu, který byl proveden v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu finanční ředitelství navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o daních z příjmů neuplatní-li poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů, může je uplatnit ve výši 20 % z příjmů uvedených v odstavci 1.

Podle ust. § 41 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. Nestanoví-li tento nebo jiný daňový zákon jinak, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší lze podat za podmínek stanovených v odstavci 4, a to ve stejné lhůtě, která je stanovena pro dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost vyšší nebo daňovou ztrátu nižší; účinky nastávají dnem uplynutí lhůty pro jeho podání. Pokud daňový subjekt neplatně podá dodatečné daňové přiznání ještě před stanovením daně nebo daňové ztráty, budou údaje v něm uvedené využity při jejím vyměření. Poslední známou daňovou povinností je částka daně nebo daňová ztráta ve výši, jak ji naposled stanovil pravomocně správce daně, a to bez ohledu, zda daň byla stanovena podle § 46 odst. 5, platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo rozhodnutím o opravném prostředku.

Otázkou změny uplatňování výdajů v rámci dodatečného daňového přiznání se již Nejvyšší správní soud zabýval, a to ve vztahu k ust. § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů. V rozsudku ze dne 17. 8. 2005. č. j. 7 Afs 32/2003 – 46, dostupný na www.nssoud.cz a publ. pod č. 1413/2007 Sb. NSS, bylo vysloveno, že poplatník má právo zvolit si způsob uplatnění výdajů na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Pokud si ale zvolí jednu z přípustných možností, nelze ji již ve stejném zdaňovacím období měnit za možnost jinou. Zjistí-li poplatník, který za určité zdaňovací období uplatnil výdaje paušálním procentem z příjmů podle § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů, že jeho daňová povinnost měla být vyšší, je povinen podat podle ust. § 41 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků dodatečné daňové přiznání; správnou výši výdajů přitom upraví vzhledem k vyšším příjmům

výpočtem dle § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů. Dodatečným daňovým přiznáním lze opravit chybu v údajích řádného daňového přiznání, pokud daňový subjekt zjistí, že jeho daňová povinnost měla být vyměřena v jiné výši. Jeho prostřednictvím však nelze měnit způsob výpočtu daňového základu, který byl proveden správně, ohledně nějž však v budoucnu vyšlo najevo, že by pro daňový subjekt bylo výhodnější využít při jeho výpočtu jiného způsobu. Taková daňová optimalizace není v žádném případě účelem dodatečného daňového přiznání.

Tento právní názor byl rozšířeným senátem, jehož usnesení se stěžovatelka dovolávala v kasační stížnosti, modifikován pouze pro situaci, kdy je zde legitimní důvod pro podání dodatečného daňového přiznání, a nikoliv pro případ, kdy by jediným důvodem podání dodatečného daňového přiznání byla změna způsobu uplatňování výdajů. Rozšířený senát se zabýval situací, kdy došlo ke změně uplatnění výdajů v dodatečném daňovém přiznání poté, co daňový poplatník zjistil, že zahrnul konkrétní výdaj (částku investovanou do nákupu cenných papíru) do daňového přiznání neoprávněně a v dodatečném přiznání pak použil procentuelní způsob uplatnění výdajů. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 2. 2008 č. j. 1 Afs 123/2006 - 59, dostupném na www.nssoud.cz a publ. pod č. 1543/2008 Sb. NSS k této situaci Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„celý právní řád, včetně práva daňového, je ovládán ústavním principem obecné svobody jednání jednotlivce; každý může činit vše, co není zákonem zakázáno (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Výchozí svoboda jednání jednotlivce nalézá svých hranic nejenom v zákonem stanovených případech, ale také, jako dovodil Nejvyšší správní soud i Ústavní soud, v krajních případech zneužití práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS; usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. III.ÚS 374/06, http://nalus.usoud.cz). O podobnou situaci se však v posuzovaném případě nejedná. Daňový subjekt nepodává dodatečné přiznání proto, že by se domáhal pouze změny způsobu uplatňování výdajů a tím chtěl optimalizovat daňovou povinnost, ale proto, že mu to ukládá § 41 odst. 1 daňového řádu. Při podání řádného daňového přiznání by daňový subjekt měl svobodu volby, jakým způsobem uplatní výdaje – zda ve formě zúčtovaných skutečných výdajů, či ve formě paušální. Tato volba bude přirozeně vedena snahou o optimalizaci daňové povinnosti. Daňový subjekt při ní zvažuje, jak hospodařit a účtovat o svém majetku, aby v mezích zákona a v souladu s jeho smyslem dosáhl nízkého daňového základu. Při dodatečném daňovém přiznání však bývají okolnosti (především výše základu daně), které byly určující při předchozí volbě, odlišné.“*

Citované závěry lze vztáhnout i na případ změny uplatňování výdajů u příjmů z pronájmu ve smyslu ust. § 9 zákona o daních z příjmů, kdy má daňový poplatník možnost zvolit místo uplatnění skutečně a prokazatelně vynaložených výdajů procentuelní odpočet. I v tomto případě by to, že daňový subjekt zjistil, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, opravňovalo daňového poplatníka v dodatečném daňovém přiznání zvolit jiný způsob uplatnění výdajů, a to v důsledku nastalé změny skutkových okolností. K takové situaci však v případě stěžovatelky nedošlo. Její daňová povinnost byla totiž za použitého způsobu uplatnění výdajů procentuelně stanovena a vypočtena správně, a to ve výši 175 871 Kč, jak vyplývá z řádného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2003, v němž stěžovatelka zaškrtla způsob uplatnění výdajů 20 % z příjmů, což činilo 226 524 Kč. Stěžovatelka neuváděla žádnou skutečnost, která by naznačovala, že by např. příjmy či základ daně za předmětné

zdaňovací období byly jiné apod. V dodatečném daňovém přiznání pak uvedla skutečné výdaje podle ust. § 9 zákona o daních z příjmů ve výši 1 274 014 Kč, kdy jí mělo být státem na zaplacené dani vráceno 109 531 Kč.

Poukazovala-li stěžovatelka na to, že daňový poradce pochybil při zpracování daňového přiznání a zvolil jiný způsob uplatňování výdajů, což bylo důvodem podání dodatečného daňové přiznání, tímto způsobem však nelze úkon daňového poradce, který z pohledu ekonomické situace stěžovatelky může být pochybením, napravovat, neboť zákonná úprava dodatečného daňového přiznání má jiný obsah i smysl a účel. Její dikce neumožňuje zahrnout ekonomicky nevýhodný, a nejspíš vskutku chybný, avšak skutečný a době, kdy byl činěn, vážně míněný projev vůle stěžovatelky (prostřednictvím jejího daňového poradce) mezi skutkové či právní důvody pro podání dodatečného daňového přiznání. Omylem stěžovatelky totiž nedošlo ke vzniku rozporu mezi její poslední známou daňovou povinností a její objektivně podle práva a s ohledem na všechny rozhodné skutečnosti existující daňovou povinností. Právě takový rozpor je jediným přípustným důvodem k podání dodatečného daňového přiznání. Tímto důvodem však není rozpor mezi obsahem projevu vůle stěžovatelky navenek a jejím skutečným vnitřním přáním za situace, kdy projev vůle samotný zcela determinoval způsob určení výše daňové povinnosti. Dodatečným daňovým přiznáním na daň nižší, resp. daňovou ztrátu vyšší, oproti poslední známé daňové povinnosti, nelze napravovat negativní důsledky zvolení jednoho ze zákonných způsobů uplatňovaní výdajů, byť k takové volbě došlo omylem. Zvolení procentuelního odpočtu výdajů samo o sobě chybou není. Je pouze možností, jež je dána daňovému poplatníku za účelem optimalizace daňové povinnosti. Pokud stěžovatelka, resp. její daňový poradce, byť třeba omylem, zvolila způsob, jenž vedl k daňové povinnosti vyšší, než jaké mohla zvolením jiného způsobu uplatňování výdajů dosáhnout, neznamená to, že se jedná o případ, na nějž dopadá ust. § 41 zákona správě daní a poplatků. Je zřejmé, že daňová povinnost stěžovatelky mohla být nižší, pokud by zvolila jiný způsob uplatňování výdajů, ale na základě procentuálního uplatnění výdajů, který si sama zvolila, byla stanovena a vypočtena daň správně. V případě stěžovatelky tak nenastal prvotní předpoklad pro to, aby byla oprávněna podat dodatečné daňové přiznání, na rozdíl od případu řešeného rozšířeným senátem, kdy by pak v jeho rámci mohla provést i uplatnění výdajů opačným způsobem.

Argumentace stěžovatelky, že v rozhodné době zákon o správě daní a poplatků nezakazoval dodatečnou změnu způsobu uplatňování výdajů, je sama o sobě správná, ovšem pro věc nerozhodná. Provedení této změny, ať již z jakéhokoli důvodu, totiž nemohlo být samo o sobě důvodem k podání dodatečného daňového přiznání. Ke změně mohlo dodatečně dojít pouze „u příležitosti“ podání dodatečného daňového přiznání z jiných, zákonem připuštěných, důvodů.

Vzhledem k tomu, že ve stěžovatelčině věci z důvodů hmotněprávních (pro neexistenci rozporu mezi stanovenou a objektivně existující výší daňové povinnosti) vůbec nepřipadá v úvahu podání dodatečného daňového přiznání, je zcela bezpředmětné uvažovat o tom, zda pro jeho podání byla dodržena zákonná lhůta. Neexistuje totiž rozhodná skutečnost, jejíž přibytí do vědomí stěžovatelky by bylo okamžikem určujícím počátek běhu této lhůty. Úvahy městského soudu o opožděném podání dodatečného daňového

přiznání jsou proto nepřípadné. Na správnosti výroku jeho rozsudku však toto dílčí pochybení nemá vliv.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu